

**„Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed
shromáždění tě budu chválit.“**

Žid 2, 12.

ilustrační kresba
JINDŘICH OLEŠ

Březen 2025

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly – Boží láska a spravedlnost

- 1.3. – Vesmírný spor
- 8.3. – „Pravidla hry“
- 15.3. – „Co jsem měl ještě udělat?“
- 22.3. – Dvě největší přikázání: láska a spravedlnost
- 29.3. – Láska je naplněním zákona

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
1.3.	Ivana Chárová	Bohumil Mroček
8.3.	Bohumil Mroček	Jaroslav Stejskal
15.3.	Anna Petrovičová	Marek Wagner
22.3.	Květa Tyšerová	Jiří Kloda
29.3.	Petr Chára	Hynek Dona - VP

Blahopřání k narozeninám

- 5.3. – Zdenka Pimková
- 5.3. – Bohumil Krůpa
- 14.3. – Bohumil Mroček
- 21.3. – Květuše Tyšerová
- 22.3. – Olena Kuchmista
- 31.3. – Adéla Vráblová

ADRA Klub zdraví informuje

6.března 2025 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Jana Těšíka „**Jordánsko – čtyři divy světa**“

20.března 2025 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Antonína Pasche „**Kolem jezer Solné komory**“

Tento měsíc se modlíme za:

- Jirku B. a jeho zdravotní stav
- Marcelku K. a její dceru Lucinku
- Za Soňu M. a její uzdravení

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2025

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V BŘEZNU

8.3. – sborové shromáždění, návštěva J.Stejskala

16.3. – ekušpacír Špičky – Skalička - Kelč

29.3. – památka Večeře Páně

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc únor

5. Boží láska a hněv

Boží hněv je přiměřenou odpovědí na zlo a nespravedlnost ve prospěch utlačovaných. Jeho soucit a slitování neznamena omlouvání hříchu nebo zavírání očí před nespravedlností. Ježíš projevil vůči těm, kdo znevažovali Boží chrám „spravedlivé rozhořčení“. Kde není přítomno zlo a nespravedlnost, tam není ani Boží hněv. Právo vynést rozsudek má jen Bůh. Když o pomstu usilují lidé, vznikají nové problémy.

6. Bůh miluje spravedlnost

Základem Boží vlády je spravedlnost a právo. Zkažení vládci tohoto světa často udržují moc násilím. Všemocný Bůh uplatňuje svou moc spravedlivě a laskavě. Ve všech vztazích zůstává Bůh neměnný, ale reaguje na měnící se podmínky. Když se člověk odvrátí od bezbožnosti a činí pokání, spravedlivý Bůh upustí od plánovaných soudů. Bůh nelituje svého jednání, protože se rozhodl špatně, ale proto, že se změnila okolnosti. Boží charakter nejzřetelněji ukázal Ježíš na kříži. Bůh miluje i ty, kteří vůči němu zajímají odmítavý a nepřátelský postoj, ale nepřehlídí žádnou špatnost.

7. Problém zla

Je-li Bůh dobrý a všemocný, proč existuje zlo? Nepřispíváme k udržení zla při životě svými špatnými skutky? Proč se bezbožným daří? Proč spravedliví tolik trpí? Kde je Bůh, když se děje zlo? Jób hodně trpěl a kladl Bohu otázku, proč ho postihlo zlo a utrpení. Mnohému nerozuměl. Svobodná vůle umožňuje zlo, ale i veškerou lásku, dobrotu a radost. Pán Bůh chce pouze službu lásky a tu si nelze vynutit, získat silou či mocí. Oddanost stvořených bytostí musí vyvérat z přesvědčení, že Bůh je spravedlivý a laskavý.

8. Svobodná vůle, láska a Boží prozřetelnost

Někteří křesťané věří, že Bůh přesně určuje, jak se všechny události mají dít. To znamená, že lidé se nemohou rozhodnout jinak? Může se stát něco, co Bůh nechce? Na světě se to přece děje často. Všemocný Bůh nerozhoduje za svobodné bytosti. K ničemu je nenutí násilím. Lidé mají schopnost uplatňovat svou svobodu i v rozporu s tím, co si Bůh přeje. Některé události jsou způsobeny Božími zásahy, jiné jsou výsledkem svobodných rozhodnutí stvořených bytostí. Ve světě se děje mnoho událostí, které Bůh nechtěl a ani neplánoval. Existence hříchu nebyla Božím záměrem. Bůh ji však předvídal a připravil plán, jak jí čelit.

Ján Petrovič

Jaromír Ešler jak ho (možná) neznáte

Prolog

Zprvu jsem váhal, zdali mám vyjít naproti prosbám redakce sborového plátku ve věci sepsání mých memoárů. Pokud by to měly být zevrubně představené vzpomínky, byla by to objemná trilogie, rozsahem podobná dílům prozaiků z období romantismu. Mé váhání bylo okořeněno několika aspekty.

1. Je pouze hrstka těch, kteří pamatují mé křesťanské batolení.
2. Zbývající čtenáře vzpomínky stárnoucího muže asi moc zajímat nebudou.
3. Kdo z lidí je připraven psát o svém nepříkladném životě plného kotrmelců, zakopnutí a pádů?

Ale abych naplnil nejistý slib daný šéfredaktořce sborového bulletinu místní pobočky CASD, pokusím se malinko ve zhuštěné a osekané formě poodhrnout oponu mého duchovního putování.

Pouštěj chléb svůj po vodě v každém čase... Kaz.11,1-6

Jak někteří ví, narodil jsem se na Krásenských Potůčkách. Našimi přímými

Se Zdeňkem v roce 1967 III. třída

sousedy byla adventní rodina Válků. Se stejně starým Zdeňou, jsme společně absolvovali ZŠ. S Mírou zase za doprovodu kytar, opěvovali divoký západ vonící potem koní a střelným prachem. Nejstarší z kluků, Petr, to pro nás tenkrát byly třetihory. Poměrně brzy jsem začal u Válků registrovat hojné a

mnohdy početné návštěvy spoluvěřících místního sboru CASD. Především děvčata Balcarovy v doprovodu svých rodičů Bláži a Alenky. Nepřehlédnutelného Pepíka Hasmandu se svou mohutností, knírkem a rozvázným krokem. Dále pak kluků, kteří se spíše pohybovali kolem Petra. Zde nebylo možné nezpozorovat drobného, avšak velmi pohyblivého Františka. V té době, pro nás, také třetihory.

Diskuze se Zdeňou, který horlivě zastával Pána Boha a Jeho dílo, někdy nemělo konce. Neboť co řekl taťka Mírek a strýc Bláža, musela být pravda. Dále to byly páteční a sobotní večery u Válků, kdy taťka Míra dokázal velmi poutavě hovořit o Kumránu, Makabejských, či Egyptě.

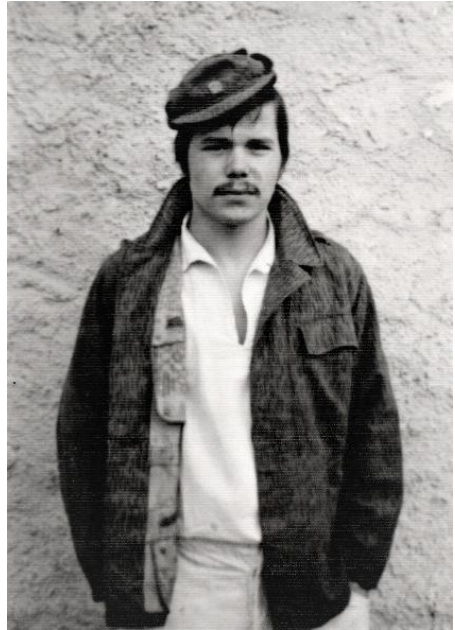
V neposlední řadě chvalozpěvy Zdenčiným, takřka andělským hlasem, za doprovodu harmonia. Tyto se linuly otevřenými okny do provoněných zahrad zbarvených podvečerním sluncem. Touto směsicí zážitků a zkušeností byla zaseta zrnka poznání do mé dětské dušičky. Byli to právě Válkovi, kteří pouštěli chléb po vodě.

Tato zrnka začala ve mně klíčit v průběhu mého nedobrovolného karnevalu, navlečen do khaki kostýmu ČSLA. Požádal

jsem v dopise Zdeničku Válkovou o zaslání Bible. Ta mně na místo Bible, poslala plzeňského kazatele Ludvíka Svrčka s jeho laskavou a jedinečnou manželkou Zdeničkou.

Ve Svrčkových se snoubila láska a odevzdaná služba Pánu

*Moc vážně jsem vojnu nebral. Sušice
1978*

Výsledkem tohoto počínu bylo mé přijetí Pána. Dva dny po mém návratu do civilního života jsem byl ponořen do vod plzeňského Boleváku.

Za nedlouho tomu bude půl století.

Měsíc po té, se opět uskutečnila má návštěva Plzně, která se protáhla na deset let.

A pak se to stalo...

Bratr Svrček pro mne zůstal mým rádčem a duchovním učitelem. Já jemu pravou, nebo alespoň levou rukou

V nejkrásnější dívence z lavic plzeňského sboru jsem začal objevovat bytost s holubičí povahou a srdcem, jenž nemělo břehy. Naprosto dokonalý otisk jejího mimořádného otce.

Tito dva úžasní lidé ovlivnili můj život. Dnes již můžu říct, celý život. Po bezmála dvouletém dvoření a vzájemném poznávání, stala se Květuška mou paní.

Následovala překrásná léta naplněná prací pro církve a bytí jeden pro druhého. Já jsem obdržel státní souhlas ke kazatelské činnosti v oboru laik. Poté jsem absolvoval přípravný ročník biblického semináře. Květuška

pracovala s dětmi, konala přednášky v oblasti Egyptologie a činila radost celému sboru. Já kromě činnosti laického kazatele, jsem se věnoval mládeži a svěřeným pastoračním úkolům.

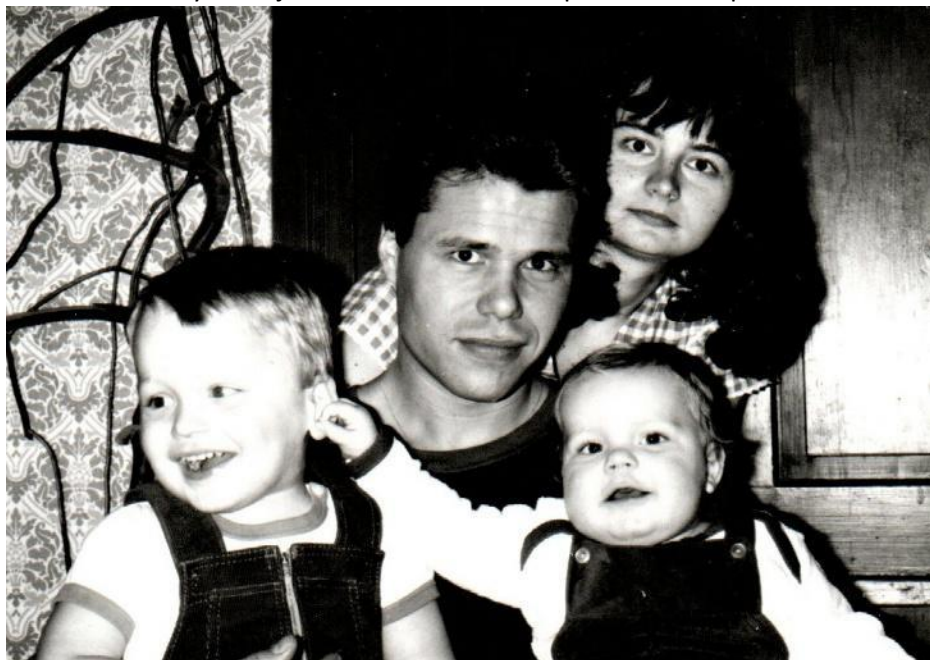
Požehnané čtyři roky jsme byli plně jeden pro druhého a pro církev
Když odešli Svrčkoví na odpočinek, vystřídal je jejich mimořádný a laskavý syn

Luděk. Skvělý kazatel, teolog a přítel. Práce ve sboru neubývalo, spíše naopak.

Dorůstaly další děti. Pořádaly se akce, tábory, prostě fajn.

Pak nastala další etapa našeho života. Květuška dálkově dostudovala a Pán nás požehnal dvěma skvělými dětmi, ze kterých vyrostli slušní a hodní lidé. Na konci osmdesátých let jsme se s celou rodinou přestěhovali zpět na Valašsko.

Nemilujte tento svět... I.Jan 2,15-17

Plný sebeuspokojení ze vztahu k Pánu a k našemu manželství, jsem ani nepostřehl, že tyto dvě jistoty v hektických devadesátkách mně začínají protékat mezi prsty jako vyprahlý, saharský písek. Použít slovo debakl, je zcela na místě. Mám upřímnou radost z těch, kteří jej nezažili a zůstávají v Pánu. Se vši pokorou varuji a nabádám všechny Kristovy následovníky, aby se drželi Pána jako bázlivé děti. Ne vždy lze opravit co bylo poroucháno, či rozbito.

Epilog

To je asi tak vše. Více objektivněji, barvitěji a uceleněji, by vám to mohla podat Květuška, neboť ta mne znala lépe, než já sebe sám. Vznikl-li by zájem, což nepředpokládám, můžeme v některém podzimním večeru uspořádat projekční zpracování oné trilogie.

S úsměvem a nadějí Mirek Ešler

Malé ohlédnutí za velkým Mirou

Když jsem v šedesátých, sedmdesátých letech chodíval k Válkům kolem Ešlerovic chalupy, dal bych za to krk, že z této rodiny do jakéhokoliv kostela nikdy nikdo nepáchne. Jejich dva ogaři působili dojem vášnivých rváčů, kterým je cokoliv křesťanského naprosto ukradené. Ale, jak známo, zázraky se stále dějí. Někdy koncem sedmdesátých let se mladší z bratrů objevuje v meziříčském sboru. Má na sobě zelenou kamizolku a podle jeho slov právě vykonává povinnou vojenskou službu někde na západě Čech. Kontaktuje se s plzeňským adventistickým společenstvím, především se známou rodinou Svrčkových. Valachům povědomý bratr Ludvík tam právě slouží jako kazatel. Mirek svým zapálením pro duchovní věci všem přiospalým meziříčským adventistům doslova vyráží dech. Není proto divu, že se časem přihlásí i na teologický seminář. Ale protože v onu dobu zaregistruje i silnější závany Svatého Ducha, začne se o tuto lehce opomíjenou křesťanskou veličinu aktivněji zajímat. Dneska se o tom běžně káže z adventistických kazatelen, ale

v osmdesátých letech jde o téma podezřelé, ne-li přímo nežádoucí. Proto nepřekvapí, že nadšený student teologie z milého semináře nemilosrdně vyletí. Nevyletí ovšem z kruhu meziříčských přátel. Ručně psané kroniky odtajňují jeho osobní účast na mládežnických táborech v Hlubočku nebo na zimním putování hřebenem Veřovických vrchů. Modré na bílém v nich například stojí, že neobvykle vysoká účast je způsobena právě přítomností tehdy ještě svobodného Mirka Ešlera.

Listuji dál v nažloutlých zápisech a narážím na další stručnou zmínku. Práví se v ní, že v sobotu 27. října roku 1979 se v meziříčském sboru koná rozloučení s Mirkem Ešlerem. Podrobnosti si nepamatuji, ale patrně jej to táhne zpátky na západ, kde už předtím narazil na svůdnou děvu z knížecího rodu Libotovských. Květnatým řečem půvabné Květušky nemá šanci odolat a tak vše nemůže končit jinak než svatbou.

Protože však v Mirovi koluje valašská krev, na Dálném Západě by nepřežil. A tak se po čase opět objevuje ve svém rodném Valmezu. Tentokrát už s celou čtyřčlennou rodinou. Ve sboru spolu s Květou oplývají aktivitami nejrůznějšího druhu, takže jsou vnímáni jako vítaní a velice přínosný element. Během Sametové revoluce například Mirek na přeplněném meziříčském náměstí nebojácně předstoupí před shromážděný dav a přednese svůj nezapomenutelný projev. Zmiňuje se o tom i ona mládežnická kronika: „*Je ostrý mráz a něžná revoluce. Na náměstí opět dav. Po hodině čekání (obklopení mrazem a něhou) jsme na řadě. Mira čte úvahu o poslání křesťanů, já pak zpívám písničku 'Nekupuj mi, táto, flintu na hraní'. Jsem zmrzlý, struny nejdou domáčknot atd, atd... Nakonec potlesk pro Mirka i pro písničku...*“ Přestože bylo Mirkovo veřejně přednesené zamyšlení už na stránkách zpravodaje jednou otištěno, nebude na škodu jej zde znovu zopakovat. V záplavě zdrcující kritiky komunistů to na oné masové manifestaci vyznívá jako poselství z úplně jiného světa: „*Nebyl jsem zde vyslán žádnou církví. Nejsem domluven s žádnými věřícími. Dovolil jsem si zde přijít proto, abych vás za podstatnou část věřících*

lidu informoval o našem postavení k otázkám těchto dnů. To si dovoluji z toho důvodu, že znám úlohu a postavení křesťanů, které je neměnné v čase, v politickém zformování toho či onoho státu. Je to poslání, které platí pro všechny křesťany této planety.

Draží přátelé! Možná se někteří z vás ptají, proč zde nevystoupí také křesťané či jejich mise. Proč se neaktivizují, neformují v jednotný zápas? Nestalo se tak

Mirek Ešler a Zdenek Ervín Válek, někdejší sousedé a kamarádi

proto, že by měli křesťané strach. Kdo četl QUO VADIS ví, že křesťané nejsou zbabělci. Byli v milionech likvidováni těmi nejdrastičtějšími prostředky a přece se nezalekli. Stáli pevně za svou věcí. Nezalekli se ani v uplynulých 40ti letech, kdy byli v

naší zemi považováni za protisocialistické živly. Nezalekli se ani šikanování, bití či vězení. Křesťané stáli za svou věcí i tehdy, když byli jako pedagogové, lékaři, vedoucí pracovníci zbavováni svých funkcí. Nezalekli se ani tehdy, když jim bylo vyhrožováno, že se jejich děti, byť s výborným prospěchem, nedostanou na střední a vysoké školy. Ani tehdy, když jim zavírali chlapce na vojnách. To, že se křesťané neaktivizují, není záležitostí strachu, ale celkového životního postoje. Našimi zbraněmi nejsou tanky, pušky či obušky. Zbraní křesťanů je láska, vztah ke každému člověku, pomoc tam, kde jiný nepomůže. A že se nejedná o slabé zbraně, o tom svědčí ta skutečnost, že právě křesťanství se stalo jedním z rozkládajících činitelů Říše římské.

Chci, abyste věděli, že křesťané jsou proti jakékoliv formě násilí páchaném ať na těle či na duši. Neuznáváme žádné zbraně a jakoukoliv formu brutality k ustavení či udržení jakéhokoliv systému. Podporujeme všechny, kteří milují pravdu, čest a kteří jsou ochotni stát za tím, co říkají i tehdy, vyvine-li se situace v jejich neprospěch. Naše aktivizace se bude projevovat vždycky tam, kde je potřeba přispět pomocí, láskou a v neposlední řadě i evangeliem. Nejsme na tomto světě proto, abychom brali do rukou moc či světovou vládu. Od toho

jsou zde jiní. Naše poslání není ani v nastolování či svrhávání jednotlivých systémů. Nám bylo řečeno: 'Vy jste solí země!' Sůl nevidíme, ale když není v pokrmu obsažena, víme, že tam chybí. Takové je poslání křesťanů...'
(sobota, 25. listopadu 1989, náměstí ve Valašském Meziříčí)

Mirek se neangažuje jen ve spirituální rovině, ale tu a tam zabloudí i na nějaký ten vandr. Kronika se zmiňuje o tom, že nás o Velikonocích Léta Páně 1992 přepadává na zřícenině hradu Uhrovec na západním Slovensku. Se vzorně sbalenou „úeskou“, v kanadách a patřičně nenápadném khaki oděni vpochoduje do někdejšího hradního nádvoří a v roli trubadúra pak za doprovodu kytary po většinu dne prozpěvuje všeobecně známé trampské everygreeny. Patrně poslední společné vandrování se uskutečňuje o pár let později na hřebenu Nízkých Tater. Spolu se svou věrnou chotí Květou a přibližně desetiletým synáčkem Ondrou jsou součástí sborové pospolitosti, v níž nechybí sourozenci Pimkovi, Martin Šimurda, Jitka Škrlová a kromě mé maličkosti ještě náš Michal s malým Jakubem. Jen kousek před nejvyšší horou, více než 2 tisíce metrů vysokým Ďumbierem, nás přepadne prudká bouře. Nad Tatrou sa blýská, hromy divo bijú a my se dobrou hodinku krčíme na skalnatém chodníku pod jedním igelitem. Jsme mokří do niti a tak nás nechávají přespat na horní stanici lanovky na samém vrcholu Chopku. Přestože se příští ráno vyklube sluníčko, hlava rodu Ešlerů zavelí k ústupu do údolí. Ondra s Jakubem, jejichž batohy jsou větší než oni sami, by další pokračování horským hřebenem asi nezvládli.

Divoká devadesátá léta pokračují a dramatické to není jen na politické či ekonomické scéně.

Díky tehdejším letničním větrům a mé minimální toleranci to u nás doma moc neklape, takže Ešlerovým jejich bezproblémové rodinné soužití tiše závidím. Ale, všeho jenom do času. Z nějakého neznámého důvodu se i pouto na první pohled svaté rodiny jednoho krásného dne přetrhne. Mira tím pádem mizí z viditelného obzoru. Občas se sice ve městě potkáme, ale na víc než letmý vzájemný pozdrav to nestačí. Za to, že jednou opět upadne mezi bratry křesťany, bych nedal ani zlámanou grešli. Ale, jak je vidět, stalo se! K mému potěšení jej teď potkávám nejen u adventistů, ale i u apoštoláků, na všech aliančních setkáních i na Chaverutu. „Ahoj, turista!“, říká mi na pozdrav před začátkem nějakého křesťanského shromáždění. A Mira mi o pár dnů později odpoví: „Pokud je vedoucím turistického kroužku Pán Ježíš, pak je snad vše v nejlepší pořádku, ne!?“ Mohu k tomu jen dodat: „Amen, tak je to spravné, tak to ma byť!!!“

F publikán Tomanec :-)

Jak se žije ve sboru Kateřinice

Jako hošťalovjané jsme původně patřili do sboru Hošťálková. Byl to maličký, leč organizačně samostatný sboreček scházející se v malém sále fary ČCE Hošťálková. Nicméně to byl takový "putovní" sbor, protože jednu sobotu v měsíci jsme jezdili do sboru na Vsetín a jednu zase do Kateřinice. Pamatuji si, jak jsem se jako dítě v sobotu ráno ptával rodičům do kterého sboru, že to dnes vlastně pojedeme...? Kateřinický sbor jsem proto od dětství vnímal jako jeden ze svých sborů. A když pak někdy na přelomu 80 a 90 let došlo ke zrušení sboru Hošťálková a sloučení s Kateřinicemi, nebyla to pro nás nijak dramatická změna, protože v Kateřinickém sboru jsme se už beztak cítili jako ve svém domácím.

rodina Hurtových před svou valašskou chalupou

Byla to doba, kdy v sále Kateřinické modlitebny bylo jen málo prázdných židliček a dodnes velmi rád vzpomínám jednak na příjemnou atmosféru, kterou si sbor zachovával a kterou - za což jsem vděčný - si sbor snaží zachovat i dnes. A pak také velmi rád vzpomínám na všechny lidičky, kteří sbor tvořili a tuto dobrou atmosféru tam budovali, ale žel již nejsou mezi námi.

Byly to samé více či méně (spíš více) výrazné osobnosti, které utvářely specifický kolorit našeho sboru, ale které mi ještě i dnes při vzpomínkách vzbudí úsměv na tváři, ale jsou mi stále také i velkými duchovními vzory a inspirací.

Nebudu je zde pochopitelně všechny vyjmenovávat, ale nedá mi, abych nezapomněl alespoň některé - manžele Šlosárkovy, kteří nejen nesmírně vzorně pečovali sborový pozemek, kde dlela zahrádka jako ze škatulky, ale kteří byli i skutečnou duší sboru. Hned za plotem žili Tomancovi - Frantovi rodiče a vzpomínám si, že strýček byl každou sobotu ráno ve sboru jako jeden z prvních a trpělivě v sále na svém místě čekal, než se sbor zaplní. Teta Tomancová, které nikdo neřekl jinak než babča, byla zase proslulá svými

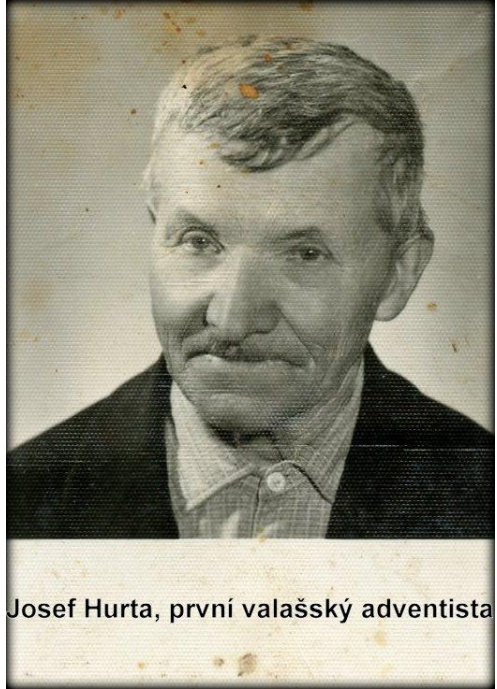

brzkými odchody ihned po konci oficiální pobožnosti, aby mohla přiložit doma v kamnech a nevyhaslo jí. Například veřejné přání k jejím narozeninám po konci bohoslužby pak býval pro lidi pověřené touto odpovědností náročný až bojový úkol, aby jim před samotným přáním neutekla, což ráda a pravidelně dělávala. Další výrazná osobnost byla také teta Bakalová, která byla prakticky v každém tématu a při každé diskuzi v trvalé opozici vůči našemu dědovi Wagnerovi a stejně tak on vůči ní. Vzpomínám si jak během jedné pobožnosti, bylo to před nebo po kázání v části oznámení, se ti to dva opět pustili do jedné ze svých mnoha rozepří a celý sbor s pobavením očekával, kdo tentokrát z diskuze vyjde jako vítěz. Když už to přesáhlo mez, kterou byl ochotný strýček Šlosárek tolerovat, tak je napomenul. Načež se teta Bakalová hájila slovy, že to nijak špatně nemyslí, že jsou přece kamarádi. Na to strýček Šlosárek opáčil: "Tak si buďte kamarádi venku na ulici a nevyrušujte při pobožnosti." Na což celé shromáždění samozřejmě reagovalo bouřlivým sborovým smíchem.

Mezi neméně výrazné osobnosti sboru patřil určitě také strýček Drbohlav - dlouholetý starší sboru, který vynikal schopností i s obyčejného oznámení udělat někdy záměrně, ale často i naprosto nezáměrně neskutečně vtipnou a zajímavou záležitost, kdy pravidelně komolil jména laických kazatelů a církevních činovníků. S bratra Obadala se tak třeba rázem stal bratr "Obodal" a s bratra Miškeje ze sdružení zase bratr "Mikšej". To vše s naprosto vážnou tváří, aniž by si byl svého omylu vědom... Většinou začal něco tušit až podle

našich rozesmátých obličejů, ale i tak se nenechal vyvézt z rovnováhy a pokračoval dál. Měl také specifickou schopnost se neskutečně zamotat při oznamování různých událostí a organizační věci, kdy se neostýchal vymýšlet a produkovat svoje vlastní slovní výrazivo - v českém jazyce obecném dosud se nevyskytující. Stávalo se také, že někdy jeho rétorická spletnost vyjadřování dosáhla až takové úrovně zamotanosti, že se ani jemu samotnému už nepodařilo nalézt východisko z této situace, načež reagoval charakteristickým úsměvem a jiskrou v oku. To když

Josef Hurta, první valašský adventista

pochopil, že dál už to prostě nepůjde a bude muset s celým oznámením začít znovu. Nemusím snad ani podotýkat, že jako děti a mládež jsme ho za to neskutečně milovali. Jak mnozí víte, byl to ale také nadaný a zapálený muzikant a k hudbě vedl samozřejmě i děti a mládež. S Radkem Smilkem tak tvořil nerozlučnou základní muzikantskou jednotku (v podobě housle – klavír, nebo trombón - trumpet), díky které pak za častého povinného příspěví dětí a mládeže nebyly naše bohoslužby na hudební zpestření nikdy chudé.

Ale těch výrazných osobností by samozřejmě bylo daleko více. Teta Valová, Piskláková, Machálková a mnozí další a o každém z nich by šlo také dlouze vyprávět a krásně vzpomínat.

Nikdy nezapomenu, jak mi teta Machálková jednou říkala, že z našeho sboru nikdy neodchází prázdná a neobohacená a že z každíčké bohoslužby si vždycky něco odnese. Tehdy jsem jí za to svým způsobem obdivoval, protože ve svém věku jsem toho schopen nebyl, nebo jsem si to minimálně nedokázal taktó uvědomit.

Pamatuji si, že jako dítě a mládežník jsem bral náš Kateřinický sbor jako něco, co k mému životu tak nějak samozřejmě patří – jako samozřejmost. To, že Kateřinický sbor k mému životu samozřejmě patří, to stále zůstává. Ale čím

jsem starší, tím víc si skutečně vážím každé bohoslužby ve společenství našeho, i když dnes už početně nepatrného sborečku a jsem vděčný za tyto chvíle a doslova si je vychutnávám. A slova tety Machálkové jsem konečně plně pochopil a dokonce i převedl do praxe. Dnes tedy Kateřinický sbor k mému životu samozřejmě patří, ale už to pro mě není samozřejmost. Je to vzácná příležitost společně s lidmi, které mám rád každou sobotu přicházet do Boží přítomnosti a odpočinout si od všedních a světských starostí v náručí působení Ducha Svatého. Ať už je to při společných rozhovorech, při poslechu kázání,

nebo v jedné z našich tříd sobotní školy, kde trochu specificky (jak jinak taky v Kateřinicích...) nejdeme podle standardních materiálů, ale čteme přímo z Božího slova a diskutujeme pak spolu nad biblickým textem.

Nyní už vím, že z našeho sboru také nikdy neodcházím prázdný ani zdaleka. Velmi dobře vím, co každou sobotu v našem společenství načerpám a jsem za to neskutečně vděčný. Vděčný Bohu i našemu maličkému sborečku.

A bude-li to možné, bude-li to Boží vůlí a podaří se nám náš sboreček udržet dále při životě, budu vděčný za každou další sobotu, kterou budu moci náš sbor navštívit a načerpat tam mezilidské i duchovní povzbuzení.

Jan Wagner

Kateřinice – kuchyňový sbor nad propastí

Kdybychom nahlédli do sborové kroniky, nebo se zeptali pamětníků, začíná historie sboru Kateřinice u Josefa Hurty (1914), což byl Frantův děda. Pak samostatný sbor Kateřinice od roku 1951 a s vlastní modlitebnou od roku 1974. A tato naše modlitebna stojí na bývalém pozemku Josefa Hurty. Až teď jsem si uvědomil, že jsme měli v září minulého roku 50-ti leté výročí vlastní modlitebny Kateřinice. Já jsem ročník 1980, takže jsem začal vnímat svět po příchodů Šlosárkových do Kateřinice. A oni byli srdcem sboru po dlouhý čas, až do roku 2007. Pak se přestěhovali do Zlína do Malenovic.

Každý sbor je specifický, svůj a jedinečný. Kateřinice jsou jedinečné tím, že jsou malým sborem a že jsou sborem na Valašsku. Nevýhodou našeho malého sboru je, že tak nějak vrávoráme „nad propastí“ s otázkou, jestli přežijeme nebo ne. Zatím nám bylo z oficiálních míst řečeno, že pokud utáhneme finančně chod sboru, nikdo nás rušit nebude. A tak každý další rok, který nám byl darován, přijímáme s vděčností jako dar.

Výhodou malého sboru je neformální nálada a pocit, že jste zase u někoho doma na pasekách v kuchyni, kdy se ještě sbory Kateřinice a Hošťálková scházely po rodinách.

Sbor

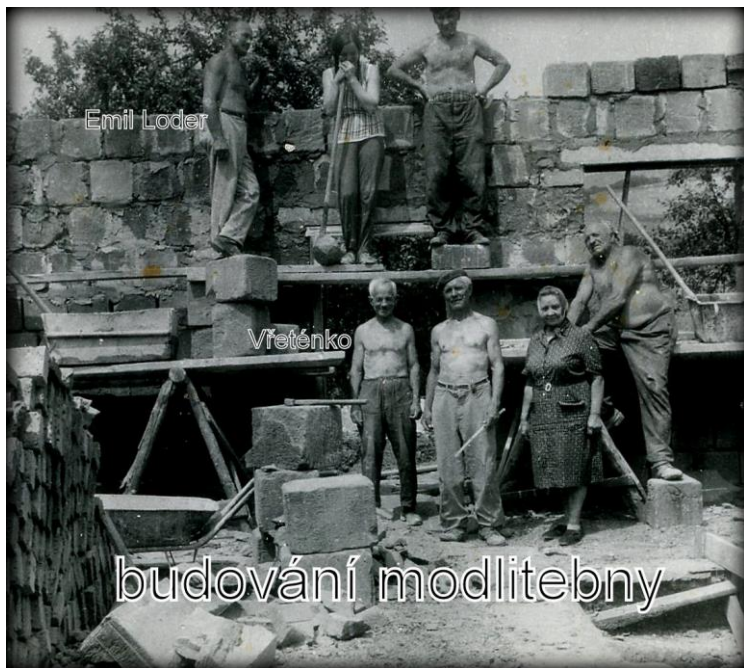
Kateřinice

má pro mě velký osobní význam.

Vyrůstal

jsem v něm od malička a mám na něj velkou spoustu vzpomínek.

Většina těch „strýčků a tetiček“ z doby mého dětství a mládí už

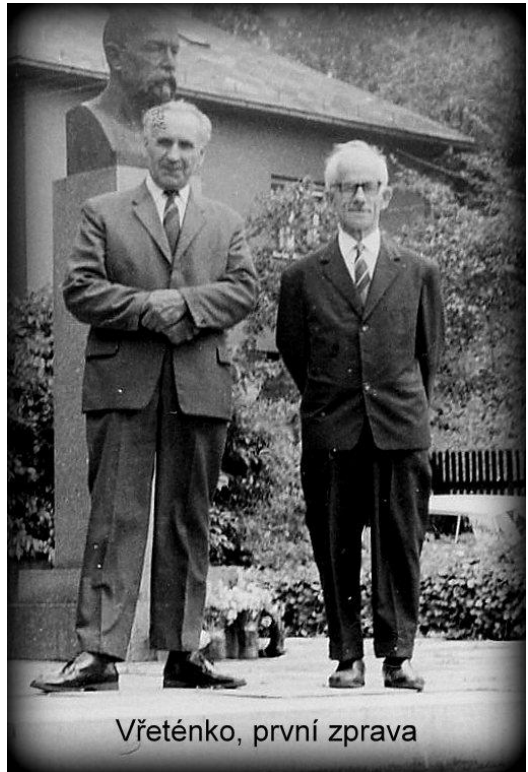
odešla. Nebylo by dostatek místa na všechny vzpomínky a všechny příhody z našeho sboru. Atmosféra sboru mě velmi formovala jako dítě i jako mládežníka. Nebylo vždycky všechno na 100%, ale celkově jsou moje vzpomínky na sbor a na lidi v něm výborné. Hezké vzpomínky se právě vážou na onu neformální atmosféru a na smích, který byl v našem sboru vždycky dovolený. Pozitivní náladu měla naprostá většina lidí, co si pamatuju. Sbor byl plný osobitých charakterů a postav, vzdáleně podobných postavčkám Hrabalových románů. Takové prostředí nešlo nemilovat. Co jméno to pojem a co jméno to příhody, příběhy a pozitivní atmosféra. Ti strýčkové a tetičky už zůstávají jenom na fotkách a ožívají v příbězích, které si vyprávíme, když na ně společně vzpomínáme.

Náš sbor mně jako dítěti a pak mládežníkovi ukazoval na Ježíše. A tím na 100% splnil svůj úkol. Za to patří všem těm tetičkám a strýčkům velký dík. Dodnes proto obdivuju sbory, které mají trpělivost s mladými lidmi.

Konec vzpomínek, jaká je naše současnost? Balancujeme, bojujeme. Snažíme se něco dělat. I když je toho málo a zdaleka to není dokonalé, je to mnohokrát lepší, než sedět na zadku a nedělat nic. Osobně mám velkou radost z naší třídy

biblických začátečníků, kteří už tak úplně nejsou začátečníci a mě nesmírně těší vidět jejich růst v poznání Ježíše.

Nevím, jaká bude budoucnost a jak zavějí větry světového dění a jestli v této turbulentní budoucnosti bude vůbec místo pro náš malý kuchyňový sbor. Všechno co žijeme, žijeme z Boží milosti.

Marek Wagner

Vzpomínka na Kateřinice

Obec Kateřinice, jinak vesnice roku 2013, je mojí rodnou dědinou. Původně se zdejší adventisté, kterých nebylo až tak málo, shromažďovali ve vlastní církevní budově uprostřed Jablůnky. Tam ostatně už někdy začátkem dvacátého století povstal vůbec první valašský adventista, můj dědeček Josef Hurta. Matně si pamatuji, že se do Jablůnky z mých rodných Kateřinic chodilo

pěšky přes hluboký smrkový les a cesta trvala asi jednu hodinu. Pro současné věřící, kteří se za každý roh přesouvají autem a při každém závanu větru padají na ústa, věc naprosto nemyšlitelná.

Začátek padesátých let však přinesl komunisty nařízený zákaz činnosti církve. Jablůnecká modlitebna byla i s veškerým zařízením bez náhrady zabavena. Sobotáři, jak se adventistům tenkrát celkem logicky přezdívalo, se však nenechali vyvést z míry a v pravidelných pobožnostech pokračovali dál. Ti kateřiničtí „u staříčků“, tedy v nevelké valašské chalupě mých prarodičů. Nízkou izbu i kuchyň zaplnily dřevěné lavice, stůl ozdobil slavnostní ubrus, zatopilo se v kachlových kamnech a bohoslužba, včetně sobotní školy, probíhala v dávno zažitém módu. Můj strýc Štěpán, nejmladší sourozenec rodu Hurtů, společné písně doprovázel hrou na mandolínu a po skončení

dopoledního programu se ujal nácviku sborového zpěvu. Vzpomínám si, že se jednou kolem nízkých oken protáhl místní četník Zgabaj, ale protože to byl Valach jak poleno, staršímu sboru, tedy mému staříčkovi, dal formálně na vědomí, že se v jeho domě odehrává protistátní činnost a aniž by nahlédl dovnitř, odkráčel zase spokojeně dál.

Během čtyřletého zákazu sbor poněkud nabobtnal, nabyl na sebevědomí a začal si užívat o něco větší svobody. Aby se odlehčilo zmíněné valašské chalupě, začali se věřící na střídačku scházet také na horním konci u Machálků. Později k tomu přibyla hošťálkovská evangelická fara a nakonec i nově postavený kateřinický kostel téže denominace. A aby se i nadále utužovala vševalašská sounáležitost, jednou za měsíc probíhala společná bohoslužba na Vsetíně. Tak jako v každém sboru, i v Kateřinicích se nacházely výrazné osobnosti. Kromě už vzpomínaných Josefa Hurty a jeho syna Štěpána, třeba takový Jan Zubiček. Věčně svobodný pard z místních pasek, kam se dalo dojet jedině na koni nebo traktorem, vlastnil ve svém domku obsáhlou knihovnu a tím pádem oplýval neobyčejným rozhledem. Ve sborovém společenství se proslavil jako velice žádaný a náramně talentovaný veršotepec. Neméně zajímavým případem byl i zdravotně hendikepovaný veterán z První světové války, strýček Kutěj. Na základě samostatného zkoumání Písem došel k závěru, že s lidem Izraelským to bude asi trochu jinak, než si to představují současné křesťanské církve, adventisty nevyjímaje, a že i v budoucnu ještě Židé sehrají nejednu velice významnou roli. Zkrátka a dobře, náš proizraelský reformátor Jindřich Kimler, který přišel s podobnou teorií až dlouho po něm, by radostí jednoznačně zaplesal. Anebo taková tetička Valová. Tato hluboce věřící sestra oplývala naprosto dokonalou valašštinou, kterou samozřejmě používala i ve svých svérázných kázáních. A některá trefná přirovnání, se kterými vyrukovala v rámci sobotněškolní diskuze, byla natolik jadrná, že by jejich doslovný přepis způsobil v jakémkoliv křesťanském tisku, tedy i v tomto zpravodaji, naprosto pochopitelný poprask. Dokonalý šok způsobil svým spoluvěřícím i jeden nejmenovaný vážený bratr, jinak dlouholetý vedoucí sobotní školy. Až na jeho vlastním pohřbu truchlící pozůstalí zaslechli, že byl nejen příslušníkem Církve adventistů sedmého dne, ale i právoplatným členem Komunistické strany Československa. Řečníci obou nesouměřitelných společenství se nad jeho rakví nečekaně, leč naprosto bezproblémově vystřídali.

Jednoho krásného dne si můj strýc Josef, jemuž jsme přezdívali Jablěčko, usmyslel, že na darovaném pozemku vybuduje zbrusu novou modlitebnu.

Protože komančové církevním stavbám dvakrát nepřáli, nechal nakreslit plány na rodinný domek, bagristům nařídil vyhloubit hlubokou jámu a na vlastní pěst začal ve volných chvílích budovat základy. Protože však byl ve služebním poměru železničáře a bydlel až v Suchdolu nad Odrou, těch volných chvil nebylo mnoho, a tak se rozhodl, že další pokračování přenechá na církvi. Dotyčné místo, kde už delší čas na místě budoucího sklepa stálo jezero, proto navštívily tehdejší hlavy pomazané, mezi nimiž nechyběl ani věhlasný budovatel tehdejších modliteben, vážený bratr Pustovka. Když porovnal stavební plány s holou skutečností, málem se svalil do zmíněného hlubokého bazénu. Někdo si před hloubením jámy lejstra špatně položil a celou budoucí stavbu tím pádem pootočil o devadesát, možná dokonce až o sto osmdesát stupňů. Takže už vybetonované náznaky základů, které svým složením připomínaly spíš vlaštovčí hnízdo než pevný fundament kostelního stavení, musely pryč a po novém vyměření se začínalo pěkně nanovo. Ze Slezska sem byl na nucené práce odvolán všeobecně známý odborník na všechno možné i nemožné, jistý Emil Loder, jemuž sekundoval výrazný jablunkovský nacionalista jménem Wrzecionko. Vřetéčko, jak se mu na Valašsku říkalo, nezapomněl za každou druhou větou podotknout, že u nich, na Šloňsku, je všyncko inše, lepše. V sobotu vyměnil montérky za nažehlený oblek, uvázel si kravate, jak vždycky hrdě říkával, a kromě občasných bohabojných poznámek na sebe upozorňoval nápadně vemlouvavým způsobem chování vůči přítomným sestřím. Emil byl na tom podobně, ale šel na všecko víc od lesa. V kateřinické Kozí ulici se mu tak zalíbilo, že vedle budování modlitebny zaskakoval na fušku i k mé tetě Lidce, která se svým bratrem Janem obývala onu už vzpomínanou valašskou shromažďovací chalupu. A budiž Emilovi připsáno ke cti, že ji během několika příštích let změnil k nepoznání. Na církevním staveništi ovšem nekmitali jenom vzpomnutí reprezentanti vzorného slezského adventismu, ale i celá řada ordinovaných i jiných kazatelů. Samozřejmě i bezpočet obyčejných laiků, mezi nimiž počtem zdarma odpracovaných hodin vynikal můj vlastní otec, sídlící ve vedlejší chalupě.

V létě roku 1974 bylo vše hotovo a mohlo se otevírat. Nastal problém, co s horním, zatím nedokončeným bytem. A tak se v něm usídlili starší manželé, náležející k věhlasnému rodu Gomolů. Starý pán už z domu takřka nevycházel, zato „tetiča“, jak jí děcka mého bráchy přezdívala, šmejdila po okolních stránkách a sbírala bylinky. U sousedů i členů sboru proto byla velice oblíbená. Gomolovy později vystřídala neméně slavná dvojice, a to manželé Šlosárkovi.

Adolf odcházel po dlouhé a úspěšné duchovní dráze do zaslužilého důchodu a vedení církve nezbylo, než jej i s manželkou někam důstojně uklidit. Čas ukázal, že lepší místo k odpočinku by jim Morava ani Slezsko nenabídly. I když ani to nebylo bez problémů. V době, kdy si Šlosárkovi za pomoci svých potomků upravovali své budoucí hnízdo k obrazu svému, vzplál v epicentru dění zničující požár. Naštěstí až poté, co všichni brigádníci odjeli. Sedlová střecha musela proto pryč a celé první podlaží dostalo zcela jinou podobu. Současný „Bílý dům“ už nese pečeť nezapomenutelného stavebního inženýra Pavla Šuláka, který perestrojku objektu ochotně a v rekordně krátkém čase vyprojektoval. To už bylo v době, kdy došlo ke sloučení hošťálkovského sboru s kateřinickým a tím i k nové etapě zdejšího společenství.

Údobí Šlosárkových, které započalo roku 1982, to byla snad neslavnější éra kateřinické pospolitosti. Výraznou osobností oné doby byl i východočeský

imigrant, dlouholetý starší sboru, Rudolf Drbohlav. Uznávaný muzikální nadšenec s přehledem ovládal snad všechny nástroje a v kombinaci se Smilkovým Radkem dokázal rozezvučet i nejzatvrzelejší vyznavače hudební hluchoty. Rudolf a Adolf vedli své ovečky ráznou, ale velice laskavou rukou, takže zdejší adventní stádečko neskomíralo, ale těšilo se velice dobrému zdraví. Sbor, který měl odjakživa velice přátelské vztahy se zdejšími evangelíky, během této epochy posunul vzájemné kontakty na ještě vyšší kvalitativní úroveň. Když se i dnes v Kateřinících vysloví jméno Šlosárek, pak starší sousedé i většina místních

věřících zbystří a neopomene na tuto výraznou duchovní ikonu v dobrém zavzpomínat. Není tedy divu, že až do dnešních časů se adventisté s evangelíky i příslušníky jiných církevních ohrádek scházejí k pravidelným modlitebním chvílím. Jde o záviděníhodný a nanejvýš ušlechtilý jev, který jednou bude výraznou ozdobou dějin valašského protestantského křesťanství.

Doba se posunula, Adolf i Rudolf jsou už dávno v Pánu, ale modlitebna dodneška svítí svou oslňující bělobou. Nájemníci v podobě Miklicových či Miklášových se už včetně nejrůznějšího domácího zvířectva pěkně prostřídali, ale hlavní sloupové sboru, tedy rodiny damašského Sváti Wagnera a trojáckého patriarchy Jožky, či spíše jeho nepostradatelné manažerky Bohušky, mají všecko pevně ve svých rukou. Marek, současný sborový vedoucí nebojácně do praxe zavádí nové přístupy, takže doba vyhrazená sobotní škole nejen neodpuzeje, ale dokonce přitahuje některé mladé příchozí. Tento nadprůměrně oblíbený laický kazatel navíc pěkně zatápí i bratrské vsetínské konkurenci. Jeho misijní tažení do tamějšího parku, stejně jako bohulibé využívání přespolních evangelistů, především nepřekonatelného Kornelia Novaka, už přinášejí první viditelné ovoce. Z mého mateřského sboru, v němž

jsem začínal nasávat výživné mléko křesťanské naděje, mám upřímnou radost. Jestli přežije či nepřežije, není až tak důležité. Podstatné je, že ve své době zanechal na svém místě skromnou, ale velice užitečnou stopu. Že jméno Ježíše Nazaretského v krajině odbojných valašských uředníků nezapadlo, ale aspoň občas někomu posvítilo na jeho křivolakou životní cestu.

Franta „kačický“ Tomanec

Poslední alianční shromáždění 2025

Poslední alianční setkání věřících ze všech denominací našeho města se uskutečnilo v úterý 4. února 2025. Místem setkání byl evangelický kostel v parku Botanika. Ještě pár minut zbývalo do začátku večera chval, a tak jsme seděli v dřevěných vyřezávaných a malovaných lavicích, a zklidněni pozorovali plastiku na čelní stěně kostela z dílny Barbory Veselé na motivy Ježíšových podobností.

„Podobenství levé části plastiky jsou ty, které očekávají lidskou odpověď na Boží jednání. Je třeba být připraven, jako bylo připraveno pět družiček. Je třeba hledat, jako hledal ten, kdo našel drahocennou perlu. Podobenství pravé části plastiky jsou ta, která se dějí bez ohledu na lidskou vůli a vyjadřují skutečnost, že království Boží roste a blíží se, že jeho příchod nikdo a nic nezastaví. Rozséváč rozsévá, stůl Boží hostiny je prostřen. Sám hostitel nás zve, abychom přijali, co On nabízí. Vše dohromady, tedy Boží svrchované jednání i lidskou reakci na něj jako svorník propojuje motiv duhy, která je tvořena vírem zrn z rukou rozséváče – podobenství, které se vztahuje ke středu naší víry. Duha jako znamení smlouvy mezi Bohem a člověkem, znamení milosti Boží, které dává smysl i směr našemu shromažďování. Rozséváč, který vyšel, aby rozséval. Ježíš z Nazareta, v jehož osobě se do našeho světa vlamuje království Boží.

Farář Pavel Stefan, foto J.Ešler

Lustr nad stolem Páně v sobě spojuje obraz kříže a stromu obtěžkaného plody. Kristus nás skrze svůj život, smrt a vzkříšení přivádí k Bohu a do ztraceného ráje. Jeho cesta k životu vedla přes kříž, který byl hrozným popravčím

nástrojem, a přesto se stal symbolem Boží lásky a věčného života. Proto se už v raném křesťanském umění objevovaly obrazy či mozaiky kříže ve tvaru stromu, který je obtěžkán plody; tomuto motivu se říká „strom života“. Mnozí lidé mají zkušenost, že právě tehdy, kdy trpěli, zažívali pomoc a solidaritu druhých, kterou ani neočekávali. Není to automatické a není na to nárok, ale utrpení může přinést i dobré plody.“ (zdroj www.valasske-mezirici.evangnet.cz)

Večer chval začal přivítáním faráře Českobratrské církve evangelické Pavla Freintingera. Společně jsme s chválicí skupinkou zazpívali několik písní, které v jednotě s našimi pocity vyjadřovaly Boží lásku, milost, dobrotu, naše uvědomění si těchto darů, a hlavně naše díky. Kázáním z Božího slova nám posloužil farář Římskokatolické církve Pavel Stefan.

V úvodu své promluvy vzpomněl, že žije ve Valašském Meziříčí už 30 let a alianční setkání prožíval od začátku. Je za ně vděčný, protože ho velmi obohatila. Slyšel mnoho působivých kázání, která se dotkla jeho srdce, zpíval mnoho krásných písní, potkal mnoho báječných lidí. Farář Stefan poděkoval především Danu Hellerovi, bývalému faráři místního sboru ČCE, který se o setkání zasloužil nejvíce, a velmi mu ležela na srdci.

Kázání faráře Stefana jsou obvykle doprovázena „knižním okénkem“, ve které nás upozorní na nějakou zajímavou knihu. Nejinak tomu bylo i dnes. V dobách svých studií dostal farář Stefan útlou knížku autora George Verwera – „Hlad po realitě“. Ta ho velmi oslovila a pomohla mu najít odpovědi na mnohé otázky. Knihu již dávno nemá, ale před nějakou dobou vyšla znovu s názvem „Hlad po opravdovosti“ v nakladatelství „Návrat domů“. Autor naléhavě burcuje čtenáře k plnému vydání se Kristu a povzbuzuje ho k opravdové cestě následování. Farář Stefan citoval modlitbu z této knížky, ve které je vypsána prosba k Ježíši, aby nás zbavil touhy po tom, aby nás druzí oceňovali, chválili, milovali, uznávali, dávali nám přednost před ostatními, ptali se nás na radu. Prvotní naší touhou by mělo být vyvyšovat druhé, toužit po ocenění druhých, o uznání pro druhé, o přednost pro druhé.

Druhou knihou zmiňovanou farářem Stefanem bylo „Následování Krista“ autora A.W.Tozera, což byl jeden z nejvlivnějších teologů 20.století. Napsána byla v době evangelizace v Americe. Autor se zamýšlí nad tím, že bychom se měli nechat oslovit dobrými věcmi také z jiných církví, všimnout si co přínosného se v dané církvi děje. Díky této knize objevil farář Stefan autora teologických knih a písní Fredericka Williama Fabera.

Čtení z Písma bylo z knihy Římanům 8.kapitola, 23.-28.

I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla. Naše spása je zatím pouze předmětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, už to není naděje. Co už někdo vidí, jak by v to mohl doufat? Ale doufáme-li v něco, co ještě nevidíme, čekáme na to s vytrvalostí. Právě tak i Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí. Víme, že těm, kteří milují Boha, všecko napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni.

Chválicí skupinka

V kázání se bratr farář zamýšlel nad Modlitbou Páně. Učitelem modlitby je Duch svatý, je tedy třeba Ho vzpomenout, když mluvíme o jednotě křesťanů. Tato alianční setkání a akce jsou něčím, o čem se našim bratrům ještě před několika málo lety ani nezdálo. Díky nim směřujeme k jednotě a ke spáse. Vždyť Ježíš řekl: „Svatý Otče, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my.“ Jan 17, 11. A také: „Toto je mé přikázání, abyste se

navzájem milovali, jako jsem já miloval vás.“ Jan 15, 12. Budme vděční, co už se během setkání podařilo, ale pokračujme dále. Můžeme klidně i naříkat nad tím, co se ještě nepodařilo, nespojilo. Ale očekáváme, že jednou budeme jedno v Kristu Ježíši. Máme naději. Ještě to nevidíme, ale doufáme, čekáme na to s vytrvalostí. Čekáme, až budeme s Pánem, čekáme na jednotu. Jsme poutníci naděje. Potřebujeme Ducha svatého, abychom se v očekávání mohli modlit, abychom mohli společně pronášet Modlitbu Páně.

Žalm 51, jehož autorem je král David poté, co zhřešil, je chápán jako prosba o Ducha svatého. „*Stvoř ve mně, Bože, srdce ryzí, v mém nitru obnov ducha stálosti.*“ – to můžeme chápat jako Ducha svatého. Tento žalm by mohl být uváděn k Modlitbě Páně.

Někdo řekne, že zná Otčenáš od malička. Vždyť se ho modlí každý den. Ale chápeme význam slov? Obsahuje mnoho záhad, tajemství. Například – buď vůle tvá. Proč je tam rozkazovací způsob? Jak se může Boží jméno posvětit? Vždyť On je svatý, On posvěcuje všechno. Neuved' nás v pokušení – cožpak Bůh někoho pokouší? První křesťané, když připravovali nové věřící ke křtu, je s touto modlitbou seznamovali až zcela naposledy. Byl to pro ně dar, překvapení. Modlitbu nosili napsanou na pergamentu ve schránce na prsou. Dostali ji, až mohli lépe chápat její význam. Stala se pro ně pokladem.

Zkusme se podívat na některé verše:

Otče náš – prosíme v množném čísle. Nejsme sami, nemodlíme se jen za sebe, ale za všechny lidi. Východní křesťané se modlí modlitbu srdce, kde oslovují Pána jednotným číslem. Vypadá to, že se modlí jen za sebe. Ale to není pravda. Všichni tvoříme jednoho Adama. Pokud se modlíme za sebe, modlíme se za všechny lidi.

Jenž jsi na nebesích – kde je toto místo? Je to místo přebývání samotného Boha tak, jak je, sám v sobě. Je nezávislý na všem, na všech. Projevuje se ve stvoření vtělením Božího Syna. Bůh je v trojici – to je to nebe. Můžeme k Němu vstoupit jen skrze lásku, skrze důvěru, skrze vztah. Každý člověk, který osloví Boha, Ho zakusí, má s ním vztah. Nestačí o Něm přemýšlet, kdo je, kde je. Tím Ho mineme. Musíme s Ním mluvit.

Posvěcej jméno tvé – to je vstup, to je brána. Největší překážkou pro oslovení Boha je, že si člověk zakládá na svém jménu, své slávě, chvále své osoby. Ježíš říká, že nemáme hledat svou slávu. Oslav se jméno tvé – oslavil jsem a ještě oslavím, řekl Otec. Nezakládejme si na tom, jak někdo ocení to, co řeknu za kazatelnou. On, Bůh ať je vyvýšen, a já ponížen.

Přijď království tvé – východní křesťané myslí na Ducha svatého při modlitbě. To je to samé. Bez pomoci Ducha svatého se křesťanství nemůže na zemi šířit. Je to vstup Ducha svatého do našich struktur, do našich srdcí, do naší mysli. Buď vůle tvá – když Bůh stvořil svět, řekl – budiž světlo, potom stvořil vodstvo atd. A čeká, že do toho vstoupíme z druhé strany – „buď vůle tvá“. Boží vůle je křehká na tomto světě, ale my lidé ji můžeme aktivovat. Tato část je srdcem celé modlitby Páně. Někteří říkají, že nedokážeme žít podle Boží vůle, ale my můžeme poprosit Boha o pomoc, můžeme se položit jako do lodky a nechat se nést Boží láskou.

Dej nám chléb vezdejší – jde o skutečný chléb nebo eucharistii? Obojí může být součástí naší prosby, jak duchovní chléb, tak uspokojení našich lidských potřeb.

Odpusť nám naše viny – není to náhoda, že tato prosba je hned za prosbou o chléb. Tak jako potřebujeme chleba každý den, tak potřebujeme i odpuštění každý den. Jen tak se můžeme stát Božími syny. Zkusme si vypsát lidi, kteří nám něco dluží. A nemusí to být jen peníze. Můžou nám dlužit lásku, modlitbu, zájem, pozornost. A já jim mohu odpustit. „*Nedlužme nic než lásku.*“ Považujme i sami sebe za dlužníky a snažme se smazat dluhy. Tak jako Pán maže ty naše.

Neuved' nás v pokušení – Petr v evangeliu se vychloubá, že Ježíše neopustí, ani kdyby všichni ostatní utekli. Ježíš mu řekne – než kohout zakokrhá, 3x mne zapřeš. Petr ta slova ani nevnímal. Pán někdy může dopustit, abychom byli vyléčeni z pýchy tím, že nás nechá spadnout až na samé dno, tak jako Petra. Proto je pro nás lépe neupadnout vůbec v pokušení pýchy.

Zbav nás od zlého – někdy se zlo uvádí s velkým Z. Je tím chápán satan. On je vším, co nás odděluje od Boha. Abychom se mohli k Němu opět přiblížit, musíme my, slabí, prosit o Boží pomoc. Nemáme sílu, schopnosti, rozum ani důvtip na to, abychom satana o své síle porazili. Je lepší být malý a prosit Pána o pomoc.

Součástí každého aliančního setkání jsou upřímné modlitby k našemu Pánu. Stejně tomu bylo i v tento večer, a v souladu s kázáním jsme je zakončili Modlitbou Páně. Několik závěrečných chval nám umožnilo vnitřně se spojit s naším Otcem, vyznat že Ho milujeme, procítit si jeho Otcovskou lásku, případně pokud náš vztah s pozemským otcem nebyl nejlepší, mohli jsme prosit Pána o pomoc při narovnání vztahů. Na úplný závěr jsme přijali požeňání z rukou faráře Freitingera.

Oficiální část byla za námi, a následovalo agapé v prostorách fary. Cizí návštěvník by asi těžko odhadoval, kdo z přítomných patří do které církevní ohrádky. Veselé povídání, stisky rukou, vřelá objetí, to vše bylo možné spatřit okolo prostřených stolů. Náš Pán měl jistě v těchto okamžicích radost, stejně jako my. Věříme, že toto setkání nebylo poslední. Vidět se všichni pospolu můžeme hned v neděli na první akci Chaverutu. Protože kromě mimořádně přátelských vztahů mezi sebou máme v našem malém městečku výborné vztahy také s našimi staršími bratry z Izraele, a festival Přátelství je toho důkazem.

Na závěr letošního aliančního setkání mi dovoluňte uvést modlitbu, kterou vyslovili bratři z komunity Bose v severní Itálii, kteří připravovali materiály pro letošní Týden modliteb za jednotu křesťanů.

Závěrečná modlitba

Bože, náš Otče, přijmi naši chválu a díkyvzdání za to,
co již nyní spojuje křesťany ve vyznání a svědectví o Pánu Ježíši.
Urychli příchod doby, kdy se všechny církve navzájem uznají
v jediném společenství, které ty sis přál
a za které tě tvůj Syn v moci Ducha Svatého prosil.
Vyslyš nás, ty, který žiješ a kraluješ nyní i na věky.
Amen.

Iva Chárová

Chaverut 2025

První akce letošního festivalu Chaverut 2025 se uskutečnila **v neděli 9. února 2025** v malém sále knihovny. Zde byl promítán dokumentární film mapující zapomenutý příběh Jakuba Grossmanna. Za vznikem filmu stojí předseda spolku Vůle 1939 Milan Grossmann, vnuk Jakuba Grossmanna. Milan Grossman osm let pátral v archivech po celém světě, vydal se napříč Evropou a zmapoval zapomenutý příběh svého židovského dědečka, který v roce 1939 uprchl z nacisty okupované Ostravy, pěšky prošel Polskem a Pobaltím, dostal se do Stockholmu a nakonec se zapojil do československého odboje v Anglii. "Píše se rok 1939, pár měsíců od uzavření Mnichovské dohody a nad námi se začínají stahovat mračna," začíná vyprávění sedmadvacetiletého Jakuba. Vybírá si pro svůj útěk tzv. Skandinávskou cestu, přes Polsko, Pobaltí až do politicky neutrálního Švédska. Tam na něj snad čeká pomoc jeho staré známé, švédské hraběnky s vazbou na Československo, Amélie Posse-Brázdové. Na útěku zažívá mnoho útrap a nedorozumění, stává se obětí všudypřítomné byrokracie a je zrazován těmi, kteří ho měli chránit. Kam až ho cesta může zavést?

Neúnavné bádání v mezinárodních archivech společně s prací filmařů oživilo s detailní přesností příběh, který málem skončil v prachu dějin. Jde o svědectví o jednom z tisíců podobných osudů. V dokumentární road movie se protínají dvě příběhové linky. Jednou je útěk z nacistického Protektorátu až do politicky neutrálního Švédska, který Jakub Grossmann absolvoval v roce 1939. Druhou je putování jeho vnuka Milana, při kterém navštěvuje ta stejná místa o 80 let později a přidává vlastní pocity i poznatky z archivů.

„Chci ukázat, že jsou i jiné příběhy než generálů a plukovníků. O těch se mluví často, ale o řadových vojácích málokdy. Nejde jen o to, že mám k dědovi osobní vztah, ale chci to udělat

Milan Grossman
zakladatel projektu

pro něj a pro jeho kamarády,"

vysvětluje Milan Grossman, co ho vedlo k pátrání, které celý projekt odstartovalo.

Milan Grossman není historik, není ani profesionální badatel. Jak sám říká, je to obyčejný kluk z vesnice poblíž Plzně, řidič autobusu a otec od rodiny. Když před něj archivář s

úspěškem položil první stoh

Jakub Grossmann, zdroj postopach.com

žaloutých dokumentů, Milan se

vyděsil. Kde začít? Jak se v té změti informací vyznat? Jeho nadšení ale nakonec všechny překážky překonalo a povedlo se mu zapojit do pátrání desítky badatelů po celém světě.

Založil spolek Vůle 1939. Ten se zabývá neuvěřitelnými úteký Čechoslováků z Protektorátu Čechy a Morava po 15. březnu 1939. Jeden z těchto hrdinů byl i Jakub Grossmann, který byl židovského vyznání a jako jediný z rodiny přežil holokaust.

"Díky příběhu Jakuba Grossmanna z Protektorátu jsme objevili jednu úžasnou dámu, která pomáhala všem v nesnázích a zachránila tisíce lidských životů, převážně Čechoslováků, před jistou smrtí," vypráví Grossman. "Její jméno je Amelie Posse-Brázdová, dáma z významné švédské aristokratické rodiny. Provdala se za skvělého českého malíře Oskara Brázdu a žila s ním na zámku Líčkov v Československu. Ačkoliv byla významnou postavu naší historie, v naší zemi se na ni úplně zapomnělo a my ji chceme opět představit české veřejnosti."

Na bádání, činnost spolku a tisk knih vynaložil Milan Grossman veškeré rodinné úspory, dokonce si musel vzít úvěr v bance. Říká, že své rodině brzy vrátí všechny čas i zážitky, o které ji připravil. Věří ale, že se mu pátrání vyplatilo a rozhodl se s jeho výsledky seznámit veřejnost. Nejdříve napsal knihu, kterou pojal jako dědečkův deník. Nakonec se podle ní rozhodl natočit film.

Druhá akce Chaverutu se konala **v neděli 9.února 2025** ve Freskovém sále zámku Žerotínů. Hostem byl český reformní rabín David Maxa, řádný člen Rabínského shromáždění Evropské unie progresivního judaismu a Ústřední konference amerických

rabínů. Tématem jeho přednášky bylo Desatero přikázání, která dal podle Bible Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinaji, jako základní kámen židovství a později i křesťanství.

„Nedělní přednáška rabína Davida Maxy se uskutečnila v krásném zámeckém sále a přišlo dost lidí, dokonce přidávali židle, a to bylo potěšující. Rabín Maxa vysvětloval Desatero božích přikázání a bylo to poučné a zajímavé. Pro židovský národ to hodně znamená. Odpovídal na otázky a z jeho odpovědí vyznělo, že každý člověk je pro židovský národ vzácný a drahý, a to můžeme sledovat ze zpráv v přímém přenosu. Tak děkuji, pane rabíne.

Svatka Balážová“

Distillations

Written by Nathan Davis Pitchford

12

Today is the last day of winter.
It feels like the first day of spring.
Every good thing ends
but so does every bad thing.
Every bad thing begins again
but so does every good thing.
Together, the good and the bad
make up Life
and it is beautiful
in its joys and sadnesses
in its triumphs and defeats
in its beginnings and endings.
Every high has its corresponding
low;
such is the unalterable law of the
Universe.
Most seek the highs;
but the higher they get,
the lower they fall
when the pendulum swings the
other way.
Others don't seek anything
but let the wind bounce them
along
like a tumbleweed.
Few have found the wisest way;
seek neither the highs nor
the lows;
find balance;

Dnes je poslední zimní den.
Připadá mi jako první jarní den.
Každá dobrá věc končí,
ale stejně tak i každá špatná.
Každá špatná věc začíná znovu
ale stejně tak i každá dobrá.
Dobro a zlo společně
tvoří život,
A to je krásné
ve svých radostech a smutcích,
vítězstvích a porážkách,
začátcích a koncích.
Každý vrchol má svůj odpovídající
pád;
takový je neměnný zákon
vesmíru.
Většina hledá vrcholy;
ale čím výše se dostanou,
tím hlubší je pád,
když se kyvadlo vychýlí na druhou
stranu.
Jiní nehledají vůbec nic,
ale nechejme je pohupovat ve
větru
jako květ laskavce.
Někteří našli nejmoudřejší cestu;
nehledat ani vrcholy, ani
pády;
najít rovnováhu;

beat your wings against the
stream.
Learn to fly lazily
letting the thermal currents carry
you,
wings spread out upon the
supporting air.
Your tiniest intention
will set your course
toward anything heaven can see
upon earth below
but only if you have the strenght
to beat your large unwieldy
wings
against the sluggish air
and rise to the realm of eagles.

s roztaženými křídly se nechat
nadržšet proudem.
Naučte se volně létat,
nechat se unášet teplými
proudy
s roztaženými křídly ve stoupavém
vzduchu.
Vaše nejmenší touha
určí váš směr
k tomu, co nebe může vidět
dole na zemi,
ale pouze pokud máte sílu
roztáhnout svá velká těžkopádná
křídla
proti mírnému proudu vzduchu
a vzlétnout do říše orlů.

Přeložil Ján Petrovič

Besedy ADRA Klubu zdraví

Národní týden manželství, který vznikl v roce 1997 v Anglii, je mezinárodní kampaň která se koná na podporu manželství. Organizovali ji manželé Richard a Maria Kaneovi. Do kampaně jsou zapojeny různé církve, politici, média. Kampaň má upozornit na výhody zdravého manželství pro společnost, a zároveň se snaží vzdělávat a informovat páry o způsobech zlepšování vztahu prostřednictvím převážně církevních akcí a mediálního pokrytí.

Česká republika se do projektu zapojuje od roku 2006. A zapojuje se také náš Adra Klub zdraví. Potom co Bůh stvořil prvního muže a ženu, spojil je manželským svazkem. Mělo mezi nimi být výjimečné pouto a měli vytvořit takové prostředí, ve kterém se budou cítit dobře oni i jejich děti. Podle Bible je manželství něco velmi cenného. Žádné manželství není dokonalé. Manželé musí dobře spolupracovat, aby překonávali problémy. A jeden z častých problémů ve vztahu – hněv – byl předmětem dnešní besedy.

Našimi milými přednášejícími byli ve čtvrtek 6. února 2025 **Marcela a Jan Fůrstovi**, kteří za námi přijeli ze sboru Karviná. Manželskými vztahy a vztahy mezi rodiči a dětmi se zabývají mnoho let, a jejich téměř 45 let trvající manželství svědčí o tom, že ví, o čem mluví. Nejprve jsme si mohli vyslechnout životní příběh obou – z jakých rodinných

poměrů přišli, jak se seznámili, co je vedlo k uzavření manželství a jaká měli očekávání. Právě nenaplněná očekávání a vzorce chování, které jsme si přinesli ze svých rodin, jsou nejčastěji příčinami hněvu. Hněv je to, co cítíme uvnitř, v duši. Výbuchy vzteku, křik, hádky, bouchání předměty apod. jsou už projevy hněvu, tedy hněvivost. A tu bychom měli se vzrůstajícím věkem zvládat stále výrazněji. Sestra Marcela nám vysvětlila, jaká očekávání mají ženy od svých partnerů, a bratr Jan zase co očekávají muži. Přemýšleli jsme nad rozdílnými pohledy na věc obou partnerů, co stojí za pocity hněvu a jak při takových pocitech reagovat. Samozřejmě že typ reakce ovlivňuje temperament člověka, ale vše se dá zvládnout, změnit. Každopádně tím prvním, co by měl člověk udělat, je mluvit o svých pocitech, samozřejmě v klidu. Manželé Fürstovi nás také podrobili několika testům, na kterých dokladovali rozdílnost uvažování žen a mužů.

Celá beseda se nesla ve velmi příjemném a přátelském duchu. Přednášející ocenili hlavně to, že přišli také muži, protože účastníky vztahových besed jsou v převážné většině ženy. Prožili jsme krásný a poučný večer, a mnohý z nás má jistě pod vlivem získaných informací o čem přemýšlet. Kéž se nám podaří zapracovat rady manželů Fürstových do našich partnerských vztahů a naše manželství jsou ještě pevnější a kvalitnější.

Ve čtvrtek 20. února se malý sál knihovny stal opravdu malým. Host našeho klubu pan **Jaroslav Jindra, režisér, scénárista, kameraman ČT**, a člověk s neskutečnou energií, je takovým magnetem, že počet návštěvníků převyšoval počet židlí. Tématem byly **Kanárské ostrovy**, kde náš milý host žil 20 let, takže jeho povídání bylo velmi zajímavé a viděli jsme místa, kam se běžný turista nedostane.

Ve svém vyprávění s námi pan Jindra objel 7 největších ostrovů. Naše cesta začala na Lanzarote, které z 20 procent tvoří vulkány ze 17. století, dříve zde byly vesnice. Dnes je velkým lákadlem Národní park s ekologickou restaurací, kde si můžete dopřát dobroty upečené horkým vzduchem přímo z pukliny vulkánu. Hojně se zde pěstuje vinná réva v dolících lávy, kde je dobře chráněné před větry, které zde neustále vanou. Ač jsou nižšího vzrůstu, dá každý keř ročně až 7kg hroznového vína. Viděli jsme brouka červce nachového, který se používal k výrobě barviva rumělky. Přestože místní neznali hrnčířský kruh, jejich ručně tvarované hrnce si s těmi krouženými v kráse nezadají. Lanzarote je významným vývozcem soli. Na každém kroku zde potkáte rukopis místního designera Césara Manrique, který vdechl ostrovu duši a z návštěvy místních

vesnic řešených podle jeho návrhu učinil nezapomenutelný zážitek. Navštívili jsme kaktusovou zahradu a zúčastnili se lovu králíků za pomoci psů podenco a fretek.

Fuerteventura je ostrov typický svými písčnými plážemi, jaké jinde nenajdete. Neustálý vítr přeje větrným mlýnům, které se používaly na mletí kukuřičné mouky. Je

prvním z Kanárských ostrovů, kde se usídlili evropané.

Na nehostinném místě 20 km od hlavního města stojí Villa Winter, která sloužila jako ideální základna pro německé ponorky i útěk prominentních nacistů do Argentiny.

Ostrov Gran Canaria dal jméno celému souostroví. Právě zde začal turistický ruch po 2.světové válce. Návštěvou zde byl známý Kryštof Kolumbus. Hojně

pěstovaná cukrová třtina se právě tady začala zpracovávat do podoby alkoholu a i když to není obecně známo, jamajský rum, curacao a další nápoje mají původ na tomto ostrově. Odtud byly později odváženy do Karibiku.

Na Tenerife najdete nejvyšší horu Španělska Pico de Teide. Jde o aktivní vulkán. Díky čistému ovzduší zde najdeme jednu z nejdůležitějších observatoří, druhá se nachází na ostrově La Palma. Pyramidy, které zde můžeme vidět, by nám mohly evokovat příbuznost s mayskými pyramidami, ale jde pouze o výstřelek místního obyvatele, který před 150 lety při úpravě terénu vytvořil terasy. Přesto se staly turistickou atrakcí. Rostou zde draceny staré až 500 let. Za návštěvu určitě stojí druhá největší ZOO na světě Loro Parque, která nabídne zábavu na celý den.

La Palma je malý ostrov, který se bude líbit všem, kdo hledají klid. Je skvělý pro pěší turistiku. Severní svah směrem k Americe je velmi impozantní a také nevyzpytatelný,

protože o tom, že se jednou celé 2km svahu zřítí, nelze pochybovat. Otázkou zůstává pouze, kdy to bude. Na své si přijdou milovníci petroglyfů, kterých je zde řada, ale bez pomoci místních je najdete jen těžko. Protože na nich zapracovala eroze, nejlépe jsou vidět večer za svitu lampy. Najdete zde také obydlené jeskyně, které ještě dnes využívají místní jako chaty. Často zde lze nalézt mumie původních obyvatel. Vše je zde v latinsko-americkém stylu, a to z důvodu návratu dětí a vnuků emigrantů, kteří do Ameriky utekli před režimem a za lepší prací. Stejně jako na Kubě a v jiných částech latinské Ameriky i zde můžete zakoupit doutníky ručně vyráběné přímo na ulici.

La Gomera je ostrov, který se nejdéle bránil invazi z Evropy. Osídlen byl před 2 tisíci lety a původní obyvatelé jsou berbeři. Ostrov je bohatý na palmy, z jejichž plodů se tlačí olej a z mízy se dělá tzv. palmový med. Najdete zde pouze 1 hotel, nejezdí zde žádná pravidelná autobusová linka. Na vrcholu zahaleném v neustálé mlze se nachází vavřínové lesy, ve kterých se daří kapradinám a přesličky. Pouze zde najdete pískací jazyk silbo gomero. Používají ho místní zemědělci na komunikaci v úzkých a hlubokých údolích na Gomeře. Silbo gomero umožňuje komunikovat až na vzdálenost 5 kilometrů. V roce 2009 byl organizací UNESCO vyhlášen mistrovským dílem ústního a nehmotného dědictví lidstva. Dodnes se používá a je dokonce vyučován na místních školách jako povinný předmět. S čím se na Gomeře nepotkáte, jsou četníci. Občas dojíždí z pevniny.

El Hierro nese svůj název podle svého tvaru v podobě podkovy. Je to nejvíce vulkanický ostrov. Nenajdete zde hotel, letiště, autobus ani pláž. V době velké migrace do Ameriky sem Franko posílal vyhnance, což byli většinou studovaní a moudří lidé. Typická je tradice nošení sošky Panny Marie po celém ostrově. I tento ostrov má své petroglyfy, ale vidět je můžete jen za doprovodu místních průvodců a to pouze v počtu 8 lidí za den. Ohromí vás posvátný strom Garoé a vaše chuťové buňky si přijdou na své při konzumaci místních brambor vařených v mořské vodě. Co nenajdete nikde jinde je pohyb místních pomocí dlouhé tyče zvaný salto del pastor. Pouze díky němu se dá dostat do míst plných puklin a průrev ve vulkanickém povrchu ostrova, a to jak směrem z kopce, tak i nahoru.

Vyprávění pana Jindry by se dalo poslouchat dlouhé hodiny. Jeho neotřelý pohled na krajinu a nádherné fotky či videa jsou skutečně zážitkem. Budeme se těšit, že splní svůj slib a zavítá do našeho klubu opět na podzim s dalším zajímavým povídáním.

Iva Chárová

TTT výšlap - Dějství jedenácté

Jarcovská gula, prázdná nula

Jarcovská gula není žádný zanedbatelný šutr vyčnívající k nebesům sotva čtyři kilometry od Valmezu. Pískovcový skalní útvar měří rovných osm metrů a na slovo vzatí odborníci tvrdí, že je poskládaný hned z pěti vrstev. Jedenácté pokračování seriálu TTT – Trasou Tonka Tomance, tedy míří právě sem! Největší tulák všech dob se tady v minulosti bezpochyby objevil nesčetněkrát.

O třinácté hodině se třináctero duší schází za mostem přes Bečvu, přímo na prahu Poličné. Tato vesnice v současné hostí nějakých osmnáct set smrtelníků a na stejném místě sídlí už od konce třináctého století. Jako jedna z mála okolních obcí měla už dávno svůj mlýn a od roku 1924 dokonce parní pilu a vlastní elektrárnu. Za komančů byla násilně přifařena k Valmezu, ale protože konšelé rozhodli o zrušení tamější školy, starousedlíci se před nějakými patnácti roky vzbouřili a spolu s protilehlou Krhovou vyhlásili samostatnost. Jak se zdá, sebevědomé dědině to docela sluší.

Kolem Vsetínské Bečvy se protáhneme k Bražiskům. Zdejší příkrý svah je vyhlášen jako přírodní památka. Měla by tu růst, jako na jediném místě ve vsetínském okrese, vzácná rostlina, tak zvaný jaterník podléška. Ten tu na Hromnice samozřejmě nevidíme, zato

si všímáme pokroucených kořenů modřínů a borovic, které se zuby nehty drží svahu a dlouhá desetiletí hrdinně odolávají definitivnímu vyvrácení.

Opustíme smíšený les a ocitáme se mezi prvními jarcovskými chalupami. Technicky nadaný Jindra z rodu Škrů tasí z ruksaku malý dron a ten si pak pod jeho vedením vesele krouží mezi ovocnými stromy i uskakuujícími členy naší družiny, aby nám posléze nabídl dokumentární snímky, které by žádný přízemní fotograf nebyl ani náhodou schopen pořádit.

Klikatou silničkou se blížíme k Jarcové. Ta má něco mezi osmi až devíti stovkami obyvatel a měla by zde trčet od konce třináctého věku. Jako jediná z okolních obcí

nebyla
komunisty
zkolonizována.
Podle
pamětníků za
to může jistý
pan Zetek,
hluboce
přesvědčený
komanč
nejvyššího
kalibru,
pracující na
všetínském
Okresním
národním

výboru, kde se před ním všichni jeho poddaní přímo bázlívě třáslí. O nějakém přifaření k nenasatnému Valmezu tedy nemohla být ani řeč. Dlouhodobá suverenita obci asi prospěla, protože tu kromě obvyklých myslivců a hasičů fungují i nadšení a velice schopní ochotníci. Jednoho z nich potkáváme hned na kraji dědiny. Spolu se svou přítomnou paní si zahráli nejméně ve dvou filmech, především v typicky valašském příběhu, známém pod jménem Děda.

Horním koncem vesnice se posuneme k lesíku a pak už kostrbatým chodníkem stoupáme k hlavnímu cíli dnešního výšlapu. Osmimetrová skála je opravdu impozantní. Nabízí několik horolezeckých cest, z nichž ta nejobtížnější se chlubí úctyhodnou sedmičkou. Když si s přítomným vrstevníkem Pavlem uvědomíme, že jsme tam za

mlada šplhali bez jakéhokoliv jištění, popadá nás skoro panická hrůza. Drápat se dnes nahoru je nejen nemožné, ale i naprosto zbytečné. Jindrův mrštný dron se mezi větvemi elegantně vznese k nebi a bez jakéhokoliv rizika zdokumentuje tuto lokalitu z patřičného nadhledu. Jeho pozornosti neujde ani skutečnost, že celé naší potulné

popolitosti už docela vyhládlo. Janiny buchy, Jindřichova rozpukaná kukuřice a tuze zdravé ovocné zákusky se okamžitě stěhují do hladových a tím pádem patřičně natěšených žaludků. Bohužel musíme oželet nepřítomnost tulákovy zákonné manželky Ellen a jeho vlastní sestry Marie, které díky předchozímu zranění jednoho z kolen k ústřednímu cíli dorazily s malým zpožděním a velkým vyčerpáním. A dál už budou pokračovat svou vlastní, v tomto případě zpáteční cestou.

Další zastavení nás čeká na oblém návrší s nádherným výhledem. Ještě donedávna tady, na Krplově, stála docela vysoká rozhledna. Zub času dřevěnou konstrukci dvakrát nešetřil, takže bohubilé dílo zdejšího svérázného podnikatele pana Bystroně muselo jít k zemi. Funkci vyvýšené plošiny opět nahrazuje neúnavný dron. Naprosto poslušně reaguje na pokyny svého majitele a také v tomto případě posléze nabídne netušené záběry blízkého i vzdálenějšího okolí.

Jen kousek pod nejvyšším bodem se do vesmíru vypíná neobyčejná socha. Pravděpodobně ji tu vztyčili chrabří bojovníci za obnovení Velkomoravské říše. Patří jistému knížeti Sámovi, pod jehož taktovkou dali Slované na frak obávaným Frankům a

umožnili tak svému neslovanskému vojevůdci pětatřicet roků vládnutí dobytému území, což mohlo být jednou z předzvěstí budoucí Velké Moravy. Doufejme, že současní Neomoravené nepůjdou ve šlépějích samozvaného panslovanského náčelníka Putina a ušetří tak prostý lid, jemuž je politika víceméně ukradená, hrozného a naprosto zbytečného trápení.

Po půldruhém kilometru pohodové chůze se nacházíme u úplně poslední zastávky. Tentokrát už bez účasti náčelnice Jany, jejího bráchy Jiřího a také našeho kumštýře Jindřicha, kteří museli kvůli služebním a jiným povinnostem předčasně klesnout do údolí. Piškovské sedlo, do něhož jsme po více než šesti kilometrech zdárně dorazili, leží ve výšce 578 metrů nad mořem. Mimo hromad pokácených klád, nového přístřešku a staré Boží muky zde stojí i nepříliš nápadný kamenný památník. Připomíná presidenta Masaryka, který zde v letech 1907 až 1912, ještě jako poslanec říšského sněmu, údajně často sedával. Společnost mu prý dělal meziříčský přítel MUDr Kraicz, případně oznický hajný Redl, se kterými rozebíral aktuální politickou situaci a možnosti jejího řešení. Pomník nechali v roce 1946 zhotovit občané Poličné a o čtyři roky později, tedy Léta Páně 1950, jej u příležitosti stého výročí Masarykova narození vztyčili na tomto památném místě. Jakýmsi nepochopitelným zázrakem tu přečkal celou čtyřicetiletou dobu komunistické totality. Přitahoval ovšem různé svobodomylnovně podvrtné živly, které se v jeho blízkosti u různých výročí pravidelně srocovaly. Příslušníci tajné i jiné bezpečnosti vše z lesních úkrytů bedlivě sledovali a podle svého uvážení pak na vzniklou situaci „přiměřeně“ reagovali.

Poslední tři kilometry to už s námi jde vyloženě z kopce. S nadprůměrně nadaným lidovým bystrickým teologem Lubošem odhalujeme některá nepoznaná zákoutí Svatých Písem a v lehce konfrontačním stylu se snažíme najít nějaká praktická vyústění. Abychom posléze narazili na známou pravdu, že víme, že stejně nic moc nevíme. Předmět hovoru nekřesťanského filosofa Jindry a křesťanského kazatele Pavla, který sem dorazil až z černé Ostravy, však zůstává v utajení, stejně jako přemýšlení švarné Hanky, moudré Mileny či tiché Petry, jež kráčejí za nastupujícího příšeří v samém čele prořídleho průvodu. Žádné tajemství ovšem neukrývají za plotem se popásající nahnědlé kozenky. Dávají jasně najevo, že by nepohrdly něčím k snědku. Mají, chudinky, smůlu. Veškerou píci jsme už zlikvidovali a v její síle teď spěšně klopýtáme zpátky k poličenskému cíli. Tam se už definitivně a v dobrém rozcházíme. S blahoslavenou nadějí, že nejpozději v polovině března opět a v plném počtu dorazíme na start nějakého příštího špacírování.

Franta tulák Tomanec

Dvojnásobné chuligánské srocení

V lednu i v únoru Léta Páně 2025 dochází v naší meziříčské adventistické modlitebně k dalším chuligánským bohoslužbám. Každý kolemjdoucí, který aspoň zběžně zná specifika domácího společenství, musí být před začátkem takové akce nemálo zmatený. Hloučky nekostelně oděných individuí postávají

před vchodem, lidé živě diskutují a k nebi přitom posílají namodralá oblaka tabákového dýmu. Vlastní bohoslužba sice také postrádá obvyklé obrysy křesťanských pobožností, naproti tomu však působí naprosto autenticky.

Nikdo si tu nehraje na svatého, každý se chová přirozeně. Co je obzvlášť překvapivé, až na malé výjimky je během čtení Písma či jeho vysvětlování takřka naprosté ticho. Jinak to ovšem vypadá při otevření diskuze či při společném zpěvu. Zatímco na začátku těchto pobožností nezpíval skoro nikdo, v současnosti se už zapojuje dobrá třetina. Někteří jdou do toho celým srdcem a společné oslavy Hospodina si evidentně užívají. Chápu, že tento druh bohoslužby kostelovou klasiku jen těžko uchvátí, moje maličkost si tu atmosféru však nemůže vynachválit. Přepadají mě podobné pocity jako při čtení evangelií. Žádné stylizované divadlo, ale obyčejný život. A reakce odpovídající neobyčejným osudům většiny přítomných. Přestože se tu srocuje celá řada minulých či současných opilců či grázlů, vládne tu až neuvěřitelně kamarádská atmosféra. A je naprosto zřetelné, že nehraná kristovská láska, kterou guru Mefo ke svým ovečkám vysílá, působí jako infekce. Střet dvou duchovních mocností se tu sice odehrává v daleko intenzivnější podobě než kdekoli jinde, ale dobro začíná nabírat na síle. Pravděpodobně i díky modlitbám mnoha znovuzrozených křesťanů, kterým není osud bezdomovců lhostejný. Těší mě, že k nim, jak doufám, náleží i převážná část našeho sborového společenství.

Zamyšlení laických (ne)kazatelů

Dnes jsem s Kájou poslouchala jedno kázání a dotyčný kazatel se vyjádřil o verších z Bible jako o "drahokamech Bible". V tu chvíli mi naskočila v hlavě vzpomínka na dobu, kdy jsem začala s babičkou a mojí sestrou chodit do sboru. Bylo to ve Valašském Meziříčí a já tehdy měla asi deset let. Jak jinak - nejmíc vedla mnohé lidi cesta přes rodinu Balcarovu. Pro mně to byla úžasná křesťanská rodina. Teta Balcarova se pro mně stala nejen duchovní mámou a získala u mně obrovský obdiv jakožto učitelka sobotní školky ve sbore. Nebylo tolik materiálů, knih a možností jako dneska. Byla jediná dostupná výuková kniha Drahokamy Bible a teta odněkud dostávala další materiály - postavičky k daným příběhům, které jsme pomáhaly s Ivankou rozstříhat, pak se z druhé strany nalepil flanel a teta pak na flanelové tabuli ve sbore ve školce vyprávěla pomocí obrázků jednotlivé příběhy. A já s otevřenou pusou a s očima jak na stopkách jsem doslova hltala každý příběh a byla jsem jak u vytržení. Kromě toho jsem získala výbornou kamarádku - jejich mladší dcerku Ivanku. S ní jsem zažívala mnoho krásných chvil, dětských radostí ale i starostí... Drahokamy Bible - jsou to jak jednotlivé příběhy, tak i samotné verše. Jeden bratr z našeho sboru stále klade důraz na hlubší studium Bible. Ale hlavně víte, proč bychom měli studovat více Bibli? Ne proto, abychom se chlubili před jinými, že toho

víme víc, ale abychom se nenechali zmást jiným učením, abychom odolali satanovým útokům, tak jak dokázal odolávat i Pan Ježíš, když žil na této zemi. Víme, jaké jsou zbraně proti útokům nepřítele: modlitba a studium Bible. *Svíce mým krokům je slovo tvé, svítí mi*

na cestě. Žalm 119,105. Hospodinova pravidla jsou poctivá, srdce naplňují radostí. Hospodinovo přikázání je ryzí, oči člověku rozzáří. Žalm 19.9. Pane Ježíši, navrať mi, prosím, to původní a prvotní nadšení, abych si udělala dost času nejen na čtení Tvého Slova, ale ať dokážu v pravou chvíli odolávat satanovým nástrahám, které na mně číhají na každém rohu. Pomoz, ať to, co si znovu a znovu budu číst, přemýšlím nad tím, co mi ty sám chceš říct, co mám změnit, co mám zanechat a nechat se stále tebou vést. Amen.

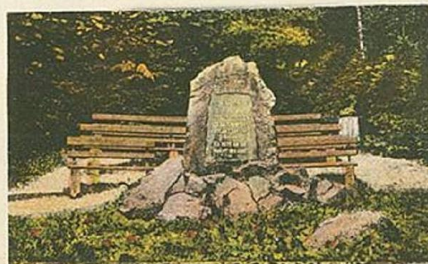
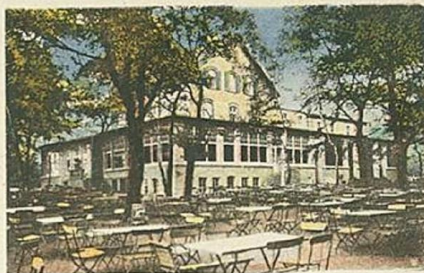
Dana Klečková

Písničky s příběhem

Píseň č.5 – „Bůh je mezi námi“ (Pán Bůh je přítomen)

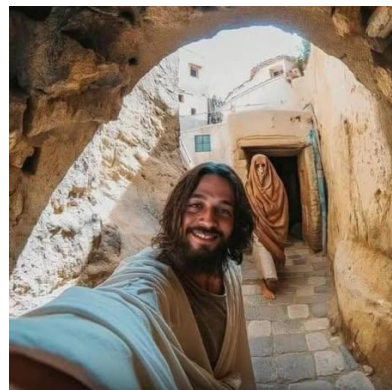
Text uvedené písně napsal **Gerhrad Tersteegen**. Narodil se v roce 1697 do chudé zbožné rodiny. Měl pět starších bratrů a dvě sestry. V jeho šesti letech mu zemřel tatínek. Hospodářská situace mu nedovolila studovat teologii, jak si mnohokrát přál. Maminka se proto spojila se svým švagrem, který Gerharda nechal vyučit obchodníkem. Protože však Gerhard projevoval výrazné pastorační obdarování a dar výkladu Božího Slova, stalo se brzy z jeho domu a domácnosti shromáždění. Stal se tak jakýmsi „laickým kazatelem“ a Pán Bůh mu požehnal. Přicházelo až 400 lidí aby slyšeli jeho kázání. Mnoho lidí se nemohlo vejít do jeho domu a tak sedávali za dveřmi či pod okny, aby alespoň něco slyšeli. Z uvedeného místa se brzy rozvinulo duchovní probuzení na pomezí dnešního Německa a Holandska. Tersteegen v té době napsal sbírku kázání a také píseň „Pán Bůh je přítomen“, která se stala jakousi hymnou celého probuzení té doby... Hudbu k této písni napsal **Joachim Neander**.

Zdroj internet

TERSTEEGENSRUH, MÜLHEIM-RUHR.

Křesťanský vtip - Ameňák
Starozákonní selfie – uhodni autory fotek

Abraham a Izák, Jan Křtitel, Narození Ježíše, Sodoma a Gomora, Mojžíš, Vzkříšení Lazara